

И природна сама та доброта,
На нейнътъ дъшър ахъ! охъба
Правила е Форноза да жали
И по него да тежи на вълни.
Немыслеше друго ничто толко,
Помощъ немъ да намери кблко,
А за твой ни сънкала нѣ е,
Че той узрокъ окольней са вѣ.
Форнозово жалостъ и губленѣ,
У голѣмо дойде разслабленѣ;
И та неможе вѣчъ таквазъ младостъ
За да глѣда у прѣгоркъ жалостъ,
И да търпи катъ той гине, чѣзне,
И улице да са губи, вѣхнѣ;
А да съ она за твой непостара,
Дамъ помогне не били можала.

„Та ти, момче, всегда нѣчто чѣзнешь,
„И у сърдце и у лице вѣхнешь.“
Аделайда рече мъ безъ радостъ
А съ великъ отъ сърдце и жалостъ.
„Твой-тъ жалостъ на мой-тъ прилагашь,
„Та ми повече тѣгы задавашь.
„Азъ та видѣ, че съ мню съшишь,
„Болѣдовашь скакый денъ и мѣчишь,
„А да ти помогнашъ ахъ! незнай
„Ни у вѣлъ денъ, ни у ноцъ темнаѧ.
„Ако не съмъ за това паднала
„У омраза, что съмъ ти казала